

Féléves munkabeszámoló

Az első félév végén benyújtott, következő féléves munkaterv megvalósításához fogtunk hozzá. A munka kezdetén nagy lendületet adott, hogy a félévet záró információs nap meglehetősen jól sikerül, nagy érdeklődést tapasztaltunk az intézmények részéről, valamint az iskolákkal szemben az óvodai intézmények esetében akkora időkieséssel sem kellett számolnunk a nyári időszakban. A mentorálási folyamatban sikerült teljesíteni a betervezett tíz helyszíni látogatást is.

A tervezett tevékenységek megvalósításában külön szakmai háttérrel biztosított a CSEMETE Természet-és Környezetvédelmi Egyesület tagjai közül az óvodapedagógus közösség, akik munkánkat tanácsadással, tapasztalatcserével és gyakorlati részvétellel is segítették. Vezetőjük a szakértői szerepet is felvállaló Puczko Éva, aki Szegeden a dorozsmai óvodában volt vezető óvónő, és a CSEMETE társelnökeként is a korosztályi környezeti nevelési programjaink irányítója. Emellett a már felnőttképzésben is gyakorlatot szerzett Darázs Endréné működött közre igen aktívan, aki szintén intézményvezetői tapasztalattal is bíró óvodapedagógus, s széleskörű szakmai tapasztalata jól kamatoztatható volt nem csak a szűk értelemben vett szakmai kérdésekben, de az óvodapedagógus kollégákkal való kapcsolattartásban is.

A kapcsolattartást egyébiránt nagyban megkönnyítette a helyi viszonyok között, hogy mind a Szegedi Óvodák Igazgatóságával, mind a megyei szinten belül a kistérségi fenntartóval igen jó együttműködést sikerült elérni. Tapasztalataink alapján e koordináló szervezetek

megkerülhetetlenek az intézményekkel való együttműködésben, hiszen egy szinten túl jóváhagyásuk, hozzájárulásuk nélkül lehetetlen a hivatalos útra terelése a kollégák jószándékú törekvéseinek – másrészt e folyamat fordítva is működik, a tagintézmény

vezetők teljesen máshogy fogadnak egy megkeresést, ha az a fenntartói oldalról is megerősítésre kerül.

A mentorálási folyamatok során a minősítés kapcsán gyakori kérdés volt az intézmények részéről, hogy milyen előnyökben realizálható majd a nevelési program fejlesztésén túlmenően annak megszerzése. Mivel a szakmai fejlődés érvrendszere állt biztos pontként egyedül rendelkezésre, sokan problémaként élték meg, hogy az egyéb területeken való fejlesztések és hozzáadott értékek viszont erősen függenek az intézmények anyagi lehetőségeitől. Szintén kérdés volt még az is, hogyan lehet nem egyforma adottságokkal rendelkező intézmények között egyenlő mércével vizsgálni a megfeleltethetőséget. Igyekeztünk mindenkit megnyugtatni, s rámutatni a minősítési rendszer lehetőségként való megélésére a kötelezettségek helyett.

E tekintetben az óvodapedagógusok az ökoiskolai potenciális jelentkezőkkel összehasonlítva lelkiismeretesebbnek tűntek, egyszerre voltak szemléletükben óvatosan konzervatívabbak, és a módszerek tekintetében nyitottabbak az újdonságokra és az egymástól való tanulás lehetőségeire. Volt olyan óvodapedagógus is, aki elmondta, hogy biztosan nem fognak tudni különböző egyeztetési okok miatt pályázni a címre, viszont az egymástól való tanulás lehetősége, a módszerek megismerhetősége miatt szívesen részt venne úgy a folyamatban mint a minősítés megszerzéséhez önmagukat képző kollegák.

Akárcsak az ökoiskolai cím pályázóinál, az óvodáknál is előfordult kérdésként a pályázati formátumban a jogosultság kérdése, ki tekinthető aláírónak, szervezetvezetőnek – de ezek inkább formai, gyakorlati kérdések, mintsem elviek. A tervezés elvi oldalát érintően a helyszíni bejárásokon is elhangzott, hogy a minősítési rendszer bár erősen hasonlít a két korosztályi szintet illetően, viszont a nevelési programok, módszerek fejlesztőként is

elsődlegesen óvodapedagógust, óvónői szemléletmóddal és gyakorlattal rendelkező fejlesztőt kívánnak majd meg.

Ennek érdekében a Puczkó Évát a fél éves munkafolyamat részeként tervezett képzésre már mint a zöld óvodai program szakértőjét delegáltuk résztvevőként.

A módszertant érintve a programba bevont óvodák nem csupán a találkozók által elindított szakmai együttműködést töltötték fel tartalommal, és alakítottak ki aktív partnerséget a módszertani anyagok cseréjével, de a külső helyszínek bemutatásával megindított folyamatban is széleskörű aktivitást mutattak. A potenciális helyszíneként bemutatott Natura 2000 és helyi természetvédelmi oltalom alatt álló egyéb természeti területek nevelési programjuk megvalósításának színtereként való szerepeltetése mellett a lehetőségként felajánlott civil és szakmai kapcsolatok kialakításával is éltek – például a SZTE Tudástár, mint lehetséges külső helyszín, azóta már számos csoportot fogadott az ott aktivizált intézményekből.

Problémaként vetődött fel ugyanakkor a testületek tagjainak motiválhatósága, amely a konszenzusosan elfogadott nevelési programba integrálható célok és módszerek miatt volna fontos. Akárcsak az iskoláknál, itt is a túlterheltség, a szükséges helyettesítések ellehetetlenülése, a felmerülő járulékos költségek rendezetlensége és a képzéseken való intézményi képviselő megvalósíthatatlansága merült fel többek között. Tanácsadásainkban azonban csak az olyan kérdésekben tudunk segíteni, amelyekre ismerjük a választ, így

ezen pénzügyi és fenntartói kompetenciákat boncolgató kérdésekhez szükség volna egy átfogó, országos válaszrendszer megismerésére. E kérdéskört a ki, a miből, a milyen időkeret terhére, és a kinek a jóváhagyásával négyes köré lehetne megfogalmazni. Sokat segített volna továbbá munkánkban és a személyre szabott tanácsadásban az is, ha már készhez kaphatjuk a programban előrevetített segédleteket is.

Végül a negyedév végén, ebben az esetben a 2014 július-augusztus-szeptemberében elvégzett tevékenységekről, a mentorálási tapasztalatokat összegző negyedéves munkabeszámolót készítettünk.

A félév második részében két fontos teljesítendő feladat állt előttünk, a mentorálás legalább 20 intézményre történő kiterjesztése, valamint a félévben aktuálissá váló információs nap megszervezése és megtartása. Ezeket sikeresen teljesítettük is.

- A mentorálás beszámolója a Humusz Szövetség honlapján:
http://humusz.hu/oktatas/dar/zo_mentoralas_2014_II_felev